

בהיכלו

פרשת מקץ תשפ"ו

גליון מס
192

איזה חלום

רבנו הקדוש ממשיך זאת לענף - אף שהוא לא רואה כלום, אבל הוא סומך על מקלו שמפלט לו את הדבר - "מכל-שכן שראוי לילך אחר עצמו, דהינו מאחר שבימים הקודמים הזריח לו קצת והיה מתחזק ומתעורר לבו להשם יתברך, אף שעכשו נפל מזה ונסתמו עיניו ולבו, עם כל זה ראוי שיאחז בימים הקודמים וילך אחריהם, דהינו כמו שאז היה מתעורר לבו להתחזק בעבודתו יתברך, כן גם עכשו יחזק לבו מאד, וילך אחר ההתעוררות והזריחה שהיה לו אז" (לקוטי מוהר"ן, א' רכ"ב).

הצדיק אומר לאדם בלמודיו הנפלאים: ככה החיים, לכל אדם יש 'שבע שני שבע', אך מעבר לדלת יכולים לחכות 'שבע שני רעב' -

לכל אדם יש 'שבע שני שבע', אך מעבר לדלת יכולים לחכות 'שבע שני רעב'

קדם כל דע זאת, אל תפל ואל תתיאש. עכשו - אם אתה בימי השבע - 'והיה האכל לפקדון!', אל תהיה בטלן - כאפ אריין! חטף ואכל, קבע לעצמך עשיות של קדשה, כמה דקות שאתה יכול לדבר אל השם יתברך בשפתך הפשוטה, כמה שעורי תורה בכל חלקי התורה הקדושה וכו' וכו'.

ואז, גם כשיגיעו שבע שנות הרעב - תזכר שהיה לך טוב! הזכר בדברים שזכית לחטף, הרי זכית כבר לאלו נקודות טובות, אפלו מועטות, פתח את האוצרות שלך, שמת שם בצד כמה דברים, אל תמן לימי הרע להשפיע ולבלע לגמרי את ימי הטוב. תכסף ותשתוקק, תספר את זה להשם יתברך: "רבוננו של עולם, השוב הנה שהיה לי פעם, כשזכיתי לעשות רצונך, אני רוצה את זה שוב!", אם לא תניח את הרצון הזה, בסוף תחזור לזה.

(על פי לקוטי הלכות ברכת הפרות ד' יב, הלכות חנוכה, גז.)

זמנו של יוסף הצדיק בבית האסורים תם, הצדיק צריך לצאת מהבור להיות השליט והמושל בארץ, להציל את העולם כולו מהרעב המאיים לבוא. מתאר המדרש "פיו שהגיע הקץ - חלם פרעה חלום".

חלום נורא כזה, שחודר גם אלינו פעם אחר פעם - לפעמים אנו כבר בטוחים שאנחנו כבר מרגלים בדרך הטובה, זוכים לאיזו הארה והתעוררות, איזה טעם בעבודת השם יתברך, ברוך השם חוטפים דבורים קדושים אל השם יתברך ושעורים כסדרן בתורה הקדושה, ובבית זוכים לשלום נפלא, א מוחיה, שבע שני שבע.

אבל פתאום - "ותאכלנה הפרות רעות המראה ודקת הבשר את שבע הפרות יפת המראה והבריאות" - פתאום האדם כבר לא כל כך בטוח שאי פעם הוא יכול לזכות להתקרב אל השם יתברך, **תראה איד אני נראה, מה יהיה אתי? כל כך הרבה זמן שאני רוצה להתחזק, לזכות לאיזו קדשה, לשמחת החיים האמתיים, לאמונה זכה וברורה, ופשוט לא מצליח, איזה חלום רע...**

בשביל זה אנחנו צריכים את יוסף הצדיק.

והיה האכל לפקדון!

מה שיוסף הצדיק אמר לפרעה, זה פתרון הצדיק לכל העולם כלו: "והיה האכל לפקדון!", לפעמים האדם זוכה לאיזו הארה, הוא שמע איזה דבור טוב שחזק אותו ועכשו הוא מרגיש בטול הבחירה... **אבל גם ל"בטול הבחירה" כזה יש תאריך תפוגה, כמה חשוב לזכר את זה - יש אור בחיים!**

יענקל התחזק

פעם נסע מוהר"ן ז"ל עם עגלה שהוליכה שני קמח, אבל לא היה מכסה על העגלה, והתחיל לרדת גשם והבעל עגלה הצליף מכות לסוס שיריון מהר, כי הוא פחד מאד שמהקמח יהיה בצק, אבל היות שנעשה בץ גדול על ידי הגשם, ולכן הסוס לא היה יכול לרוץ כרצונו, ובין כך הקמח נעשה רטב, והבעל עגלה באחת מצליף מכות לסוס שיריון מהר, והוא בוכה מרוב צער על גדל ההפסד שנעשה לו עכשו, ושמו של הבעל עגלה היה יעקב, וכדי לחזק את עצמו שלא יפל במרידות שר לעצמו נגון התעוררות בזה הלשון: "יענקל שטארק זיך", (יענקל התחזק), וחזר על זה הרבה פעמים בבכיות עצומות. ומתנועה זו חבר מוהר"ן ז"ל את תנועת הנגון ששרים אנשי שלומנו על "ומנותר קנקנים נעשה גם לשושנים", כי הבעל עגלה התחזק ממה שנשאר עמו מהקמח שעדיין לא נתקלקל שזה מתאים למלים "ומנותר קנקנים", מה שנשאר בקנקנים, מזה "נעשה גם לשושנים", כי אדם צריך תמיד להתחזק אפלו שכבר גזלו ממנו את כל הקדשות ונשארו אצלו רק קצת נקודות טובות, ראוי לו לחזק את עצמו בזה מאד, שזה "ומנותר קנקנים", מהמעט שנשאר אצלו יהיה, נעשה "גם לשושנים"

(שיחות מוהר"א ש חנוכה)

מישהו שומע אותי?

שלום וברכה לכבוד הרב הצדיק מוהרא"ש שליט"א. גדלתי בבית ליטאי, וברוך השם זכיתי להתקרב לברסלב. אולם שאלה אחת לא נפתרה: איך מסבירים את הגמרא שמאז שחרב בית המקדש ננעלו שערי תפלה, הרי כל דברי רבנו ז"ל מלאים במעלות הזוכים להתבודד ולהרבות בשיחה בינו לבין קונו? אשמח מאד לקבל תשובתכם בזה.

תשובה

בעזרת ה' יתברך, יום א' מקורת יום הכפורים
שם השם [י] התשע"ד

שלום וברכה אל ... נ"י

לנכון קבלתי את מכתבך.

אתה צריך לדעת שבדברי חכמינו הקדושים יש כמה וכמה מאן דאמרו וכו', ויש מדרשים חלוקים וכו', זה אומר בכה וזה אומר בכה, ועל כל דבר יש פרוש, וידוע מה שאמרו חכמינו הקדושים (פסחים פ"ה) אפלו מחצה של ברזל אינה מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים; וכן אמרו (נזקרא רבה פ"ה ל' ס"ט) בדורות הללו שאין להם לא מלך ולא נביא, לא כהן ולא אורים ותמים ואין להם אלא תפלה זו בלבד, אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: רבוננו של עולם, אל תבזה את תפלתם! (תהלים ק"ב). "תפלת זאת לדור אחרון" - מכאן שהקדוש ברוך הוא מקבל השבחים, "ועם נבא ה'לל י"ה" - שהקדוש ברוך הוא בורא אותה בריה חדשה.

ולכן אין לנו אלא את דברי רבנו ז"ל, שהרבה לדבר אתנו מענין תפלה - שנתפלל רק אליו יתברך, וכל מה שאנחנו צריכים עלינו לבקש רק ממנו יתברך, וחכמינו הקדושים אמרו (שחר טוב תהלים ק') בשעה שאתה עומד ומתפלל יהא לבך שמה, שנאמר (תהלים ק') "עבדו את ה' ה' ב'שמחה"; ואמרו חכמינו הקדושים (פסחין כ"ב) המתפלל, צריך שיראה עצמו כאלו שכניה כנגדו, שנאמר (תהלים ט"ז) "שיתי ה' ה' לנגדי תמיד"; ואמרו (יומא כ"ט) למה נמשלו תפלתו של צדיקים כאילת? לומר לה מה אילת זו כל זמן שמגדלת קרניה מפצילות, אף צדיקים כל זמן

צנור חדש ורחב של תודה והודאה להשם יתברך

בעזרת ה' יתברך, יום ו' ערב שבת קדש לסדר מקץ שבת חנכה כ"ו כסלו התשפ"ה

החיים והשלום וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל כל אנשי שלומנו היקרים הגרים ביבנאל עיר ברסלב, עיר השמחה, ודי בכל אתר ואתר, הוי"ה עליהם ישירה שכינתו תמיד.

השבת קורין פרשת מקץ, והיא שבת חנכה, ובמשגים הקרובים להכנתנו אפשר להצהיר ולהסביר, שבת המאירה מקץ הגאולה והמתנוצצת מעין חנכת הבית השלישי שיבנה במהרה בימינו, שהרי רבנו ז"ל מגלה לנו (לשני מוה"ר חלק ב' סימן ב') את עצם אור ימי חנכה הקדושים, שהוא שעשוע עולם הבא, כי על ידי תודה והודאה שקונים בנפשנו בימים אלו, זוכים לעלות ולהשתעשע בשעשוע עולם הבא, ששם כלו תודה וכלו הודאה, ולא ישאר שום דבר אז רק להודות ולהלל להשם יתברך, ומה שיש לנו בכל שבת קדש "מעין עולם הבא", נתוסף בשבת חנכה ועולים לרמה אחרת לגמרי ומגיעים אל "שעשוע עולם הבא", והוא על ידי רבוי תודה והודאה על כל פרט ופרט של החיים ועל ידי שמרגישים היטב בלב כל עצם החסדים ורחמים שהקדוש ברוך הוא עושה עמנו בכל עת.

על כן אחי ורעי והיקרים, בואו נא משבת קדש ונפתח צנור חדש ורחב של תודה והודאה להשם יתברך, ונרגיל עצמנו להלל ולהודות על כל פרט ופרט, וזה יחזיר וימשיך עלינו שפע קדש ומרבה הן ברוחניות והן בגשמיות, ונזכה לשמח בקרוב בשמחת הגאולה השלמה.

המאחל לכם שבת שלום ומברך וחנכה מאיר ושמח.

יפאק סחטא ריבין זצ"ל

שמרביו בתפלה תפלתו נשמעת; וכן אמרו (סנהדרין י"ד) למה נמשלה תפלתו של צדיקים כענתר? לומר לה מה עתר זה מהפך את התבואה בגרן ממקום למקום, אף תפלתו של צדיקים מהפכת דעתו של הקדוש ברוך הוא ממדת אכזריות למדת רחמנות; וכן אמרו (פסחין כ"ב) כל המאמץ עצמו בתפלה מלמטה אין לו צרים מלמעלה; ואמרו (מנחות כ"א) אמר להן הקדוש ברוך הוא לישראל הו' זהירין בתפלה שאין מדה אחרת יפה הימנה, והיא גדולה מכל הקרבות וכו', ואפלו אין אדם כדאי לענות בתפלתו ולעשות חסד עמו, כיון שמתפלל ומרבה בתחנונים אני עושה חסד עמו.

וידוע מה שאמרו רבנו ז"ל (שחי'ת נר"ו סימן רכ"ט) שמבאר ברמב"ם (פרק א' מהלכות תפלה הלכה א' ב') שעקר התפלה הוא מצות עשה מן התורה, שיתפלל האדם ויבקש ממנו יתברך כל מה שהוא צריך, והוא יכול לדבר אל הקדוש ברוך הוא בכל שפה שרק יכול, כי מצות עשה להתפלל בכל יום, שנאמר (שמות כ"ה) "ועבדתם את ה' ה' אלקיכם", מפי השמועה למדו שעבודה זו היא תפלה, שנאמר (דברים י"א) "ולעבדו בכל לבבכם". אמרו חכמים אי זו היא עבודה שכלל? זו תפלה וכו', ואין לתפלה זמן קבוע מן התורה, ולפיכך נשים

זרק את הבגדים המלכלכים!

"אלקי נשמה שננתת בי טהורה היא", יכול להיות שאני בא ממקום נמוך ורחוק מאד, לא נולדתי למשפחה כל כך חזקה, עבר עלי מה שעבר לפני כן, אבל הנשמה אף פעם לא נפגמת, היא תמיד מחברת אל רום גבוהי מרומים.

כל הדברים שרק עוברים עליה במשך החיים, אינם אלא לבושים, בגדים לא כל כך נקיים שעוטפים אותה מבחוץ, אם אתה רוצה כח להפטר מהם - התבונן נא ותבין את כח הנשמה היקרה שלך שיש מתחתיה!

בהפטרות של שבת חנכה, נבואת המנוחה של זכריה הכהן הגדול, בא אליו המלאך ואומר (זכריה ג. ד): "הסירו הבגדים הצאים מעליו ואמר אליו ראה העברתי מעליך עונת והלבש אתה מחלצות" מלבושים חדשים!

בימי חנכה הקדושים, כשאנחנו זוכים להדליק את המנוחה, אנו ממשיכים על עצמנו קדשה גדולה מאד בתוך החשך, במקום הנמוך שלנו, ממשיכים הארה גדולה וזוכים מלבושים חדשים לגמרי.

רוצה להתקרב אל הקדוש ברוך הוא? התחל להודות על הנקודה הקדושה של האמונה שעדין בוערת בך כנ"ל, רבוננו של עולם, תודה שיש לי אמונה, תודה שאני מרגיש כמותי אני רחוק ממך, שאני מרגיש לא כל כך קדוש, זו תהיה הישועה שלך! רבנו גלה לנו (לקוטי מוהר"ו חלק ב' סימן ב') שימי חנכה הם ימי הודאה, ואומר שם: "וימי הודאה זה בחינת שעשוע עולם הבא כי זה עקר שעשוע עולם הבא להודות ולהלל לשמו הגדול יתברך ולהפיר אותו יתברך שעל ידי זה סמוכים וקרובים אליו יתברך."

יש שיחה נפלא של רבנו ז"ל שצריכה ללוות אותנו כל ימי חיינו, לכל מצב שרק נגיע אליו:

"אם אתה מאמין שיכולין לקלקל, תאמין שיכולין לתקן" (לקוטי מוהר"ו חלק ב' סימן קי"ב).

אם רק התבונן תראה שכל זה שאתה שבור ומיאש ממצב מסוים, זה נובע מהאמונה הקדושה שיש בך! גוי, שהוא בול עץ, כל הדרכים נראים לו כמישור - לא יהיה לו שום מצפון על מעשיו, ומדוע אתה, אחרי שעברת משהו לא כל כך נעים, נכשלת במשהו וכו', מדוע הגך שבור מזה?

כי בתוך הנשמה שלך מאירה האמונה ודבקות בהשם יתברך, ואתה מרגיש היטב איך שזה נחלש, אתה לא יודע בדיוק את כל החשובות כמותי, אבל הרגשה של יאוש ודפאון נובעת מזה.

בא רבנו הקדוש, ומוציא יקר מזולל -

מדוע צריך "אמונה" לראות משהו מקלקל? אם לקחת פטיש ושברת בגין, אתה צריך "אמונה" לראות את הנזק? הנה הוא לפני העיניים, אך ברוחניות, האדם נראה כרגיל מהלך על שתי רגליו, מתפקד לגמרי, אבל האמונה הקדושה והטהורה ששוכנת בו גורמת לו להרגיש את ההרס.

ורבנו יודע איך להפך זאת מהקצה אל הקצה - אם יש לך האמונה הזו, קח את אותה האמונה ותאמין עכשו שאתה יכול לתקן!

במצבים הכי קשים, כשיש לך כל מיני ראיות חזקות שלא צריכים אותך ולא מעריכים אותך ו"מה אני כבר שנה" וכו', הבט וחפש בפנים, בתוך הנשמה הקדושה שלך, דע לך שיש לך את הכוחות הכי גדולים, בלתי רגילים!

את הסוד הזה אנחנו אומרים כל בקר:

ועבדים חביבין בתפלה לפי שהיא מצות עשה שלא הזמן גרמא, אלא חייב מצוה זו כך הוא - שיהא אדם מתחנן ומתפלל בכל יום ומגיד שבחו של הקדוש ברוך הוא, ואחר כך שואל צרכיו שהוא צריך להם בבקשה ובתחנון, ואחר כך נותן שבח והודיה להשם יתברך על הטובה שהשפיע לו כל אחד לפי כחו; אך אחר כך ראו אנשי כנסת הגדולה שהלכו בגולה בימי נבוכדנצר הרשע, ונתעברו בפרס ובין ובשאר האמות וכו', ועמדו ותקנו סדר התפלה, עיו שם.

אבל אמר רבנו ז"ל, על כל פנים מדינא זהו עקר התפלה, על כן גם עכשיו כשמתפללין את סדר התפלה שתקנו אנשי כנסת הגדולה, הינו שלשת התפלות שביניהם - שחרית מנחה וערבית, עם כל זאת טוב מאד להאדם להיות רגיל להתפלל לפני השם יתברך תפלות ותחנונות ובקשות מלבו בלשון שמבין, שיזכרו השם יתברך לעבודתו באמת, כי זה עקר התפלה, ותקף ומיד כשמרגילים את עצמם בעבודה הקדושה הזו - תמיד להיות רגיל לדבר אל הקדוש ברוך הוא בשפת האם שלו, אזי אדם אף פעם לא לבד, איפה שהוא רק הולך, ואיפה שהוא רק לא עומד, הוא נמצא עם הקדוש ברוך הוא, כעין שאמרו חכמינו

הקדושים (לקוטי דברים רמז תתכ"ה) על הפסוק (דברים י"ז) "כי מי גוי גדול אשר לו אלקים קרבים אליו כהו"ה אלקינו בכל קראנו אליו" - מעשה בספינה אחת שהיתה פלג של נזרים והיה בתוכה יהודי אחד. הגיעו לנמל אחד, אמרו לאותו יהודי: טל מעות ועלה לנמל וקח לנו משם מאומה. אמר להם: לא אכסנאי אני, ואני מכיר להיכן אלף! אמרו לו: יש יהודי אכסנאי? בכל מקום שאתה הולך אלקיך עמך! הוי "אשר לו אלקים קרבים אליו". זאת אומרת יהודי הוא אף פעם לא לבד, איפה שהוא הולך הוא הולך עם הקדוש ברוך הוא, וכן אמרו (שם) בכל קראנו אליו - בכל לשון שישיראל קוראין להקדוש ברוך הוא עונה אותם; נמצא שעל ידי שמרגילים את עצמו לדבר אל הקדוש ברוך הוא בשפת האם שלו שזה נקרא אצל רבנו ז"ל 'התבודדות', אזי הוא אף פעם לא לבד.

הקדוש ברוך הוא יעזר שתמיד תעסק בשיחה בינו לבין קונו, כי אין לנו בזה העולם רק תפלה.

המאחל לך ברכה והצלחה מן השמים

(מתוך השעור השבועי יום ד פרשת וישב תשפ"ג)

נאם שבת! עכשו אפשר לנקות

// צריכים לנקות לפני

דע לה, אהובי אחי היקר, שחדש טבת הוא **זמן מכשר ביותר להטבת ותקון המדות והמעשים**, וכמו שצדיקים פָּרְשׁוּ את השם "טבת" - שנובע מלשון הטבת הנרות, כי בהדלקת המנורה היו צריכי מקדש להיטיב ולנקות את הנרות, ואחר-כך להדליק אותם מחדש, וכמו שכתוב (שמות ל, ט): "בְּהִיטְבוּ אֶת הַנֵּרוֹת יְקִיְרָה"; והטעם הפשוט בזה, כי לפני שרוצים להדליק ולהעלות נר חדש, צריכי מקדש לנקות ולהיטיב את הנר הישן שלא יעכב ויפריע את ההדלקה, **וכמו שהוא בגשמיות כן הוא ברוחניות, הינו בהדלקת שבעת הנרות הנמצאות בפני האדם**, שהם שתי עיניו ושתי אזניו ושני נקבי חוטמו ופיו (לקוטי מוה"ר"ו, חלק א', סימן כא).

// מקבלים כח וסיעתא מיחדת

שלפני שרוצים להדליק אותם ולהאיר בהם אור השכינה, **צריכי מקדש להיטיב ולנקות אותם מכל מיני פסלות**, ונעצם עיניו מראות ברע, ויסתם אזניו מלשמע קולות פגומים, ויעצר חוטמו מפעם וקפידות, וישמר פיו מדבורים רעים, **ואחר הטבה זאת יוכל להדליקם, ויתפס בהם אור השכינה, ותהא שלהבת הלב עולה מאלוה**. וזהו הרמז בשמו של חדש טבת, המתחיל תמיד בימי חנכה הקדושים, שמקבלים אז כח וסיעתא מיחדת להטיב את הנרות הנמצאים בראש האדם, ולנקות אותם מכל שמץ פסול, ועל-ידיה יאירו הנרות באור נערב מאד.

// לשבת מול הנרות ולבקש

ועל-כן ראוי לה, אהובי אחי היקר, **לשבת מול הנרות, ולבקש הרבה מן השם יתברך שתזכר להטיב כל הנרות שלך**, שהם עיניו ואזניו וחוטמו ופיו, ויהיו נרות קדושים וטהורים, מכשרים לקבל בהם את אור השכינה, ותרבה השיחה בזה, ותבקש על כל נר בפרטי פרטיות, ובכח של חדש טבת תפעל כל משאלות לבך לטובה, ופניך - שהוא פני המנורה - יאירו באור גדול מאד, ויהיה לה חדש טבת מאיר ושמח.

(קונטרס 'חדש טבת מאיר ושמח')

'הרי גם הגנב השפל ביותר לא ירים יד על קדשי ישראל ביום כזה'.

אך הם טעו. היו שם אנשים שלכם הפך לאבן. חבירת גנבים שארבה להזדמנות הזו בדיוק. באישון לילה, כשהיכל התרוקן, הם פרצו פנימה, בזזו את כלי הכסף, את עטרות הזהב, את כל הפאר וההדר שנועדו לכבוד התורה."

דממה השתררה בחדר בעוד האיש ממשיך: "בפקר, כשבאו המתפללים עטופים בטליתותיהם וגלו את חלול הקדש הנורא, זעזוע עמוק טלטל את וילנה כלה - איך יתכן שבפילה קדוש כל כך נעשתה נבלה שקזו?

רבני העיר התכנסו מיד, והסכימו יחדיו להטיל חרם חמור, לא רק על הגנבים עצמם, אלא גם על כל מי שידע דבר על זהותם ובוחר לשתק. מחרמים ומגדים יהיו משגי העולמות - בעולם הזה ובעולם הבא, רחמנא לצלן."

האיש השפיל את מבטו לרצפה, גופו רועד, "אני לא הייתי מהגנבים. לא שלחתי יד ברכוש בית הפנסת. אבל..." קולו נשבר, "ידעתי מי הם, ידעתי ושתקתי, מאז אותו חרם נורא - חיי אינם חיים, אני מנח ביאוש עמוק ומכרסם, הייתי בטוח שאבדה תקותי, שאני מגדה משגי העולמות, חייתי בתחושה עמוקה של אבדון, בטוח שגור דיני נחתם לנצח.

אבל עתה, ששמעתי דברי ההתחזקות שלכם, נכנס בי בטחון ותקוה טובה - איך דבר כזה שנגעלו השערים! אני יכול עוד לתקן את מעשי."

מאותו רגע שנכנסו בלבם דבורי התחזקות, הוא הבין שהוא יכול לתקן. הוא בקש דרך תשובה, ומוה"ר"ת ז"ל סדר לו דרך תקון לנפשו, משיב את הבן האובד אל חיק אביו שבשמים, כי אם אתה מאמין, שיכולין למלקל, תאמין שיכולין לתקן (לקוטי מוה"ר"ו ב' ק"ב)

(שיחות מוה"ר"ש, חלק ז, ערך 'גנב')

היה זה באחת מאותן עתות רצון, עת התכנסו החסידים סביב דמותו המאירה של רבי נתן זי"ע, הדבורים שנבעו מפיו באותו ערב היו מרפא לנפש, דבורי התחזקות ונפלאים איך שאסור לאדם ליפול בדעתו מפני שום דבר

שבועולם! כל עוד נשמתו באפו - הוא יכול להפך הכל לטובה ולהתחיל מחדש להתקרב אליו יתברך לחיות חיים טובים בזה ובבא.

בקצה החדר, בצד, ישב אדם אחד שכתפיו היו שמוטות כאלו היה עליהם משא כבד מנשא, ממקום מושבו קלטו אזניו את השיחה, והוא בלע כל מלה בצמאון.

אחר השיחה נגש האיש אל רבי נתן ז"ל, דמעות עמדו בעיניו, ושפך כל לבו לפניו:

"לפני שנים רבות, פתח האיש, "התגוררתי בעיר וילנה המעטירה, בית הפנסת הגדול שבפער היה פאר היצירה, היכל של הוד והדר. בתוך ארון הקדש נחו ספרי תורה עטופים במעילים יקרים, מעטרים בכתרים של כסף טהור, רמוני זהב ותכשיטים יקרי ערך שנתרמו על ידי עשירי הקהלה. השמשים והגבאים שמרו על האוצר הזה מפל משמר, שבע עינים פקחו על ההיכל.

אבל לילה אחד, הלילה הקדוש בשנה - ליל יום הפפורים - השתנתה השמירה. דוקא בלילה הזה, כשהעיר כלה רעדה מאימת יום הדין והנורא, הסירו השומרים את דאגתם. מי יעז לגנב בלילה קדוש כזה? חשבו לעצמם.

קבלו עד לדלת
ביתכם, כמות
עלוני "בהיכלו"
להפצה

לאירו את סביבתכם!

למור
הרחבת
מערך
ההדפסה
וההפצה

כעת ישלח את ההכמות

נאיר!

להצטרפות: 053-2259191